

Paul Finch

A woman with long red hair, wearing a white, short-sleeved, button-down dress, is sitting on a dark chair. She is barefoot and looking down. The room is dark, with a brick wall in the background and a wooden floor. A single light source, possibly a lamp, is positioned above her, casting a bright light and creating a large, wispy cloud of smoke or steam that fills the upper half of the frame. The overall mood is mysterious and somber.

KLUB
ZABIJÁKŮ

KLUB ZABIJÁKŮ

Paul Finch

2017

Copyright © 2014 by Paul Finch
Translation © 2017 by Zuzana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE KILLING CLUB,
vydaného nakladatelstvím Avon, Londýn 2014,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2017

ISBN 978-80-7498-227-9

*Pro moje děti Eleanor a Harryho,
se kterými jsme si, když byly malé,
vyprávěli spoustu strašidelných příběhů
a jejichž nadšení s věkem nijak neochablo*

1. KAPITOLA

Racčí skála byla poslední výspa země.

Nacházela se na nehostinném mysu jižně od široké zátoky Wash, daleko od jakékoli civilizace, a musela odolávat neustálému náporu běsnících živlů. Žádné jiné místo na východním pobřeží Anglie nebylo opuštěnější a pochmurnější, žádné nenahánělo větší strach tak naprostou odloučeností. Ale vlastně to bylo jen dobře, protože v téhle věznici (oficiálně se nejmenovala Racčí skála, ale věznice Brancaster) si odpykávali trest ti nejhorší z nejhorších. To není nijak přehnané vyjádření, dokonce ani na poměry věznic s nejvyšší ostrahou. Všichni zdejší vězňové si odpykávali nejmín desetiletý trest a byli mezi nimi nejzvrácenější vrahové, nejsurovější lupiči a nejbrutálnější násilníci v celé Británii, nemluvě o gangsterech, teroristech a pouličních lumpech, pro které je výraz „vyšinutý“ slabé slovo.

Když superintendantka Gemma Piperová zajížděla v ono šedivé ráno na parkoviště pro návštěvníky, nestály tam žádné vozy. To ji ale nepřekvapovalo – návštěvy zdejších vězňů podléhaly přísným omezením.

Vystoupila ze svého světlemodrého mercedesu třídy E a zadívala se na betonové budovy opodál. Byl teprve začátek září, ale tohle místo bylo vydáno napospas prudkému vichru od Severního moře; pěníl hřebeny vln, nadnášel hejna pokřikujících racků a cuchal Gemmě světlé vlasy. Zapnula si kabát až ke krku a stiskla pevněji v podpaží štos dokumentů.

Z příjezdovky se ozvalo vrčení blížícího se vozu a vzápětí kousek od ní zastavila bílá Toyota GT.

Nevšímalá si jí a dál si prohlížela komplex věznice. Kvůli přísným bezpečnostním opatřením budovy téměř postrádaly okna. Šedivé zdi jednotlivých bloků s celami byly strohé a jednotvárné, spojovací chodby se táhly pod zemí. Celý ten nehostinný areál obkružovala vysokánská zeď korunovaná ostnatým drátem, skrz kterou vedla jediná ocelová brána. Zvnějšku zeď ještě obíhaly soustředné kruhy elektrických plotů.

Z toyoty vystoupil řidič, vysoký muž s atletickou postavou, v obleku od Armaniho šitém na míru. Nakrátko ostříhané šedivé vlasy prozrazovaly, že už není nejmladší – bylo mu skoro padesát –, ale úzká, dobronozova opálená tvář, která se skoro pořád mračila, působila přitažlivě a nebezpečně zároveň. Byl to náčelník Frank Tasker ze Scotland Yardu a také si nesl štos dokumentů v plastových deskách.

„Nechci vás poučovat, jak máte dělat svou práci, Gemmo,“ řekl a natáhl si na sebe nepromokavý plášť. „Ale už je potřeba nějak s tím pokročit.“

Gemma přikývla. „To je mi jasné. Dojde na to.“

„Rád bych si tím byl stejně jistý jako vy. Už jsme ho vyslychali šestkrát. Zlomíme ho někdy, nebo ne?“

„Lidi jako Peter Rochester se zlomit nenechají,“ odvětila. „Musíte je udolat, pomalu, ale jistě.“

„Nemáme času nazbyt...“

„To si uvědomuju. Dosáhneme svého, slibuju.“

Tasker si odfrkl. „Nechápu, kde se v něm bere ta loajalita. Oni na něj kašlou... tak proč by se na ně neměl vykašlat taky?“

„Nejspíš to má z armády,“ odpověděla Gemma. „Dotáhl to na hodnost výkonného rotmistra. To se v cizinecké legii někomu, kdo není Francouz, hned tak nepovede – pokud se opravdu nevyznamená. A prý vyžadoval od svých mužů naprostou loajalitu. I v dobách, kdy byl nájemný žoldák. Aby něco takového fungovalo, musel jít ostatním příkladem.“

„Chcete říct, že Rochesterovi lidé důsledně drží partu?“

„Ano. To je jeden z několika podstatných rozdílů mezi nimi a běžným organizovaným zločinem.“

Tasker pokrčil rameny. „Nebudu o tom s vámi polemizovat. Vy máte tenhle případ nastudovaný mnohem líp. Ale pořád mě zajímá to hlavní: jak dlouho to ještě potrvá?“

„Podle mě už jen pár návštěv. Blížíme se k cíli.“

„A máte na paměti, co jsem vám řekl o seržantu Heckenburgovi?“

Pousmála se. „Ano, pane.“

„Nechceme, aby se k tomuhle třeba jen přiblížil, Gemmo.“

„Nepřiblíží.“

„I za normálních okolností je jako utržený ze řetězu, ale tohle může fakt podělat.“

„Žádné strachy.“

„Překvapuje mě, že se ani nevyptává.“

„No... vyptává.“

To Taskera očividně znepokojilo. „A?“

„Jsem jeho nadřízená. Když ho odkážu do patřičných mezí, poslechně mě.“

„Ví, kolikrát už jste Rochestera vyslýchala?“

„Má poslední dobou plné ruce práce. O to jsem se postarala.“

Tasker se zamyšleně rozhlédl kolem. Nad mořem se sbíraly hory bouřkových mračen a táhly s sebou zamžené šero. Na okrajích parkoviště vířil bezbarvý písek. Drátěné ploty ve větru slabě drnčely. A uprostřed toho všeho se ponuře a tiše tyčila věznice, věčná skála bičovaná vichry, za kterou už není nic než zpěněné vlny.

„Pekelné místo,“ otrásl se. „Je tam čisto... to prostředí je skoro až sterilní. Ale když se člověk ocitne uvnitř, je mu jasné, že tohle je prostě konec. Hlavně na oddělení se zvláštním dozorem. To je jako krabice uvnitř krabice.“

Neklidně se ohlédl přes rameno.

„Děje se něco?“ zeptala se Gemma.

„Klidně si myslete, že jsem paranoidní, ale čekám, že se tu každou chvíli objeví Heckenburg.“

„Říkám vám, že má práce až nad hlavu.“

„S čím?“

„S jedním z nejošklivějších případů, na jaké jsem v poslední době narazila. Vězí v tom až po uši. Nebojte se – máme Magora Mika Silvera a cokoli, co zbylo z Klubu sympafáků, sami pro sebe.“

2. KAPITOLA

Greg Matthews svým způsobem přesně odpovídal tomu, jak byste si člověka s takovým jménem představovali. Detektiv seržant Mark Heckenburg – pro kolegy „Heck“ – to neuměl přesně popsat, ale připadalo mu, že to jméno v sobě má zvláštní náboj a energii. *Greg Matthews*. Vyvolává dojem někoho, kdo nemarní čas zbytečnostmi. A taky evokuje střední Anglii, dobré vzdělání a finanční zabezpečení. A přesně tak na Hecka působil člověk, kterého sledoval na videopřenosu z výslechové místnosti na policejní stanici v Sunderlandu.

Matthewsovi bylo něco málo přes třicet, byl podsaditý, s nevýraznými rysy a nepoddajnými vlasy v barvě mědi. Když ho zatkli, měl na sobě značkové oblečení do „džungle velkoměsta“: zelenou vatovanou armádní vestu, šedou mikinu s kapucí, vyšisované džíny a na nohou martensky. To všechno už mu pochopitelně zabavili a musel se převléknout do erárního mundúru, jen si směl ponechat kulaté brýle lennonky, protože bez nich byl slepý jako krtek.

Nijak to ale neumenšilo jeho bojový zápal.

I po tříhodinovém výsledku pořád sršel spravedlivým hněvem a metal kolem sebe nadávky, stejně jako když ho zatýkali. „Můj problém to není, že má někdo těch stupidních nácků po krk!“ pronesl s pečlivě artikulovanou výslovností netypickou pro tyhle končiny. „Ale ani mě nepřekvapuje, že náckovská verbež jako vy se může přetrhnout, aby ho chytila.“

„Zopakuji vám otázku, pane Matthews,“ opáčila inspektorka Jane Higginsonová. Působila uhlazeně a zachovávala ledový klid. Tmavé vlasy měla ostříhané nakrátko a pečlivě upravené a oproti Matthewsovi mluvila s mnohem silnějším místním přízvukem, který prozrazoval její dělnické kořeny. „Proč nám nedokážete povědět, co jste dělal patnáctého srpna večer?“

„Protože už je to pět tejdnu, sakra! A na rozdíl od vás a těch vašich panáků na klíček si nemusím zapisovat každý prd do notýsku. Mimochodem, vy to určitě taky neděláte. Můžeme se kouknout do vašich záznamů a vsadím se, že tam nenajdeme ani popel o obtěžování etnickejších a sexuálních menšin, zastrašování demonstrantů, nelegálním prohledávání soukromýho majetku, brutálním zacházení s obyčejnejma lidma a dalším zneužívání pravomocí, kterýho se dopouštíte dnes a denně...“

Matthews byl výřečný, to Heck musel uznat. A nebylo divu – byl vůdcem samozvané „akční skupiny“ volně napojené na různé militantní studentské spolky. On i jeho druhové byli političtí buřiči, sami se označovali za anarchisty... ale že by byli i vrazi?

„Tak co nám můžete o patnáctém srpnu říct?“ nenechala

se odbýt Higginsonová. „S dovolením vám osvěžím paměť – byla to sobota. To by vám mělo trochu pomoci.“

„O sobotách dělám všechno možný.“

„A nevedete si žádný kalendář nebo diář? Tak pilný člověk jako vy?“

Případná otázka, pomyslel si Heck. Byl u toho, když Matthewse ráno zatkli – přišli si pro něj do jeho takzvaného ústředí, což byla v podstatě kůlna plná letáků a pamfletů, se stěnami ověšenými plakáty a akčními plány. Zabavili mu dva supermoderní počítače. Matthews nejen žvanil, ale i jednal.

„Jestli odmítáte spolupracovat, může to mít jeden jediný důvod, pane Matthews, a to ten, že něco skrýváte,“ poznamenal detektiv konstábl, který dělal Higginsonové pobočníka.

„Anebo jste úplně zaslepený a vaše pověst vám připadá důležitější než vaše svoboda,“ dodala Higginsonová.

Matthews vycenil zuby. „Strč si ty nabubřelý kecý za klobouk, krávo.“

„Hlídejte si výrazivo a tón, pane Matthews,“ varoval ho konstábl.

„Jinak co? Zmlátíte mě?“ rozchechtal se Matthews. „Překvapuje mě, že už jste to dávno neudělali. Jen do toho, poslužte si. Nic vám nebrání. Já to kliděčko vydržím.“

Heck se čím dál víc obával, že z tohoto zatčení nic nebude. Matthews si vůbec neuvědomuje, že záznamy z výslechů se pečlivě evidují a nemůžou prostě jen tak zmizet. Když se k tomu přičte, že odmítl právníka a že zvláštní bezpečnostní útvar na něj ani na jeho skupinu nic nenašel, všechno nasvědčuje tomu, že je jen pozér, a ne skutečný hráč.

„Vy se u mlácení lidí nezastavíte, co?“ řekl konstábl. „Kdy jste se rozhodli, že Nathana Crabtreeho zavraždíte?“

„To je kravina.“

„Předtím, nebo až potom, co jste mu na internetu podvácáté vyhrožovali zabitím?“

Matthews nasadil pobavený výraz. „Jestli nemáte nic než tohle, tak vás lituju.“

Na internetu Matthews pravidelně navštěvoval nevybíravé sociální sítě věnované extrémním ideologiím, většinou provozované ze zahraničí. Jejich typickou náplní byly zahořklé, nenávistné slovní výměny jedinců vystupujících pod směšnými přezdívkami. V normálních časech by bylo s podivem, že nevzdělaní primitivové jako Nathan Crabtree a ti druzí dva zavraždění, John Selleck a Simon Dean – rádoby politicky angažovaní chuligáni s pilinami v hlavě –, navštěvují jakékoli politické debatní fórum, ale internet podle všeho čím dál víc slouží jako hlásná trouba pro aktivistické cvočky.

Heck se odvrátil od monitoru a přešel přes vyšetřovnu, kde pracovali na operaci Buldok, k nástěnkám s fotografiemi míst činu. Ta místa byla celkem tři, každé v jiné části Hendonu, oblasti kolem sunderlandských starých doků.

První zavražděný, Selleck, zemřel ve zchátralé garáži, druhý, Dean, na břehu kanálu a třetí, Crabtree, pod železničním viaduktem. Z lesklých zvětšenin by mělo být snadno poznat, že všechny oběti jsou běloši mezi pětadvaceti a třiceti, ale nebylo. Následkem mnohočetných úderů do hlavy měli obličje a hrudníky zbrocené krví a další krev je postříkala z rozšklebených šarlatových řezů na krku, takže úplně smazala rysy tváří. Dokonce skryla i poznávací znamení jako jizvy, tetování a piercingy; odhalili je teprve patologové, když mrtvé odvezli a umyli.

K vraždám došlo v srpnu, v rozmezí tří týdnů, a u policistů vzbudily spíš překvapení než nevoli, protože Crabtree a jeho kumpáni byli dobře známí lotři. Hlásili se k volně organizované skupině, která si říkala Národní socialistická elita, a byli to v podstatě skinheadi, jen bez vyholených hlav, a nádavkem fotbaloví chuligáni a drobní drogoví dealeri. Posledních pár let zastrašovali místní obyvatele, popíjeli, rvali se a tyranizovali místní mládež a pokoušeli se ji indoktrinovat svou svébytnou verzí extrémního britského „patriotismu“. Horovali proti muslimům, homosexuálům, levičákům a – aby si urvali pár bodů u obyčejných lidí – taky proti pedofilům. Podle všeho brutálně ztloukli jednoho místního důchodce jen proto, že se šušovalo, že je v databázi sexuálních delikventů. Později se ukázalo, že ty zvěsti byly neopodstatněné, ale pachatele útoku se každopádně nepovedlo usvědčit.

„Byl pedofil, ne že ne... a kluci to věděli,“ prohlásil prý Crabtree, když vyšlo najevo, že oběť nic nespáchala. „Bylo potřeba zatnout mu tipec.“

Jenže teď někdo zatnul tipec dotyčným „klukům“.

A to přímo spektakulárně.

První oběť zavelekli do garáže, ztloukli do bezvědomí a pak jí ostrou, masivní čepelí podřízli krk. Tou dobou ještě nebylo zřejmé, o co jde – klidně se mohlo jednat o zpackané loupežné přepadení nebo vyřizování osobních účtů. Jenže v následujících dvou týdnech zemřeli rukou vraha ti druzí dva a bylo nad slunce jasnější, že se jedná o něco většího. Druhou oběť pachatelé mlátili tupým předmětem a pak ji přivázali na plot kolem kanálu a podřízli jí krk stejnou čepelí jako té první. A u Nathana Crabtreeho zašli ještě dál. Než ho

pod železničním viaduktem podřízli, ve vzpřímené poloze ho přivázali ostnatým drátem k cihlovému sloupu.

To třetí místo činu si Heck prohlížel nejdéle.

Ostnatý drát byl sadistický detail. Nejenže měl oběti způsobit co největší utrpení, ale také naznačoval, že vrah si své počínání vychutnával. Ať už to provedl kdokoli – Heck nebyl tak úplně přesvědčen, že jde o dílo více pachatelů, ale neměl ve vyšetřování hlavní slovo –, projevil vůči obětem zanícenou nenávist, zejména vůči Crabtreemu. To by se podobalo Gregu Matthewsovi – na internetu se s těmi slabomyslnými pravičáky porafal tolikrát, že by se toho Heck nedopočítal –, jenže nic z jeho minulosti nenasvědčovalo, že by byl schopen takového násilí.

A navíc tu byl ten zatracený ostnatý drát.

Heck si nemohl pomoci, připadalo mu, že by to v něm mělo probudit nějakou dávnou, hluboko zasutou vzpomínku. Jenže zatím mu unikala.

„Vy si nemyslíte, že jsme dopadli toho pravého, vidíte?“ ozvalo se za ním.

Heck se otočil. Uviděl detektiva seržanta Barryho Granta s jeho typickým zatrpklým úsměvem. Když oddělení sériových zločinů Hecka někam vyslalo jako konzultanta – nebo spíš jako vyšetřovatele-specialistu –, často narážel na určitý odpor, ale v případě seržanta Granta tomu tak nebylo. Ten se k němu zatím choval nadmíru přátelsky.

Grant byl nevysoký chlapík v letech, který byl vždycky jako ze škatulky: kravata mu ladila k saku, košile nosil zapnuté až ke krku a kalhoty pečlivě vyžehlené. Úhledně učesané bílošedé vlasy a brýle v rohovinových obroučkách mu přidávaly roky, takže na policistu v aktivní službě vypadal kapku

staře – ale už mu koneckonců bylo dost přes padesát, takže takový dojem nebyl úplně nemístný. Heck ovšem zjistil, že jeho předností je mozek, ne svaly.

Pokrčil rameny. „Netvrdím, že jsme Matthewse sebrali neopodstatněně. Ale ty tupce podřezal někdo, koho pohánělo hodně silné přesvědčení. Bral to jako misi... a pečlivě si ji naplánoval a do puntíku ji splnil.“

Společně si prohlíželi děsivé fotky. Heck si vedle Granta připadal vyšší než jen něco málo přes metr osmdesát. Měl štíhlou, ale svalnatou postavu, drsné, životem poznamenané rysy a neposlušné černé vlasy, které vypadaly neupraveně, ať si je česal sebevíc. Jeho oblek stejně jako jindy působil zmačkaně a uváleně, i když si ráno vzal čistý.

„Prý si myslíte, že je to dílo jednoho člověka,“ pokračoval Grant. „Ne celé skupiny, jako je ta Matthewsova.“

Heck našpulil rty. Na schůzce po Matthewsově zatčení to několikrát nadhodil, ale měl dojem, že ho nikdo neposlouchá.

„Vím, že to tak na první pohled nevypadá,“ řekl. „Ale uvažuji takhle: Crabtree a jeho kumpáni žili pro pouliční násilí a většinou útočili jako parta. Nejmní pět, šest jich je pořád na svobodě. Navíc jsou napojeni na fotbalové chuligány, takže v případě potřeby můžou povolát do boje celou armádu. A znají to tady jako své boty. Znají každou uličku, každý podchod. Považují celý východní cíp Sunderlandu za svoje hřiště.“

„Tím spíš se zdá nepravděpodobné, že by je zvládl vyřídit jeden člověk,“ namítl Grant.

„Nezdá, pokud taky dobře znal terén,“ řekl Heck. „Ve všech třech případech šikovně vlákal oběti do pastí. Podle

svědků Crabtree před vraždou někoho skoro kilometr honil – jinými slovy, pachatel si ho dovedl, kam potřeboval. Nikdo pochopitelně nedovede toho pronásledovaného popsat. Nestihli si ho prohlédnout.“

„Jako obvykle, co?“

„A to ten dotyčný Crabtreeho pořádně prohnal – protáhl ho několika sídlišti.“

Na jiné nástěnce visela velká podrobná mapa Hendonu. Podle výpovědí svědků, kteří honičku letmo zahlédli, do ní někdo červeným fixem zaznamenal pravděpodobnou klikatou trasu, kterou Crabtree urazil –, a také trasy, kterými běželi druzí dva zavraždění, protože všichni tři se z neznámých důvodů uprostřed své běžné denní rutiny najednou za někým rozběhli a honička je pokaždé dovedla přímo na místo, kde byli zavraždění. Každý z těch tří byl v danou chvíli sám, což nasvědčovalo tomu, že vrah vyhlédnutou kořist předem sledoval.

„Máme co do činění s pečlivým plánováním a důkladnou znalostí těch končin,“ poznamenal Heck. „Greg Matthews a jeho kumpáni nejsou žádní guerilloví bojovníci. Je to studentská pakáž. A navíc se nikdo z nich v Sunderlandu nena-rodil.“

„Já mám taky o Matthewsovi pochybnosti,“ řekl Grant. „Ale klidně to mohla udělat nějaká jiná parta. Nechápu, proč by to mělo být dílo jednoho člověka.“

„Říkejte tomu intuice, ale podle mě to provedl nějaký... Rambo.“

„Rambo?“

„Zprvč už jsme prověřili všechny hlavní gangy ve východní části města a k žádnému to nese-
dí. Zadruhé jsme ne-

zjistili vůbec nic od vašich práškačů, což víceméně vylučuje zbytek zdejšího podsvětí. Takže se obloukem vracíme zpátky na politické kolbiště – k Matthewsovi a jemu podobným. Jenže... můžou o sobě nakrásně prohlašovat, že vedou válku, můžou se oblíkat jako vojáci, ale to ani náhodou nejsou. Kdepak.“ Heck si zamnul bradu. „Hledáme někoho, kdo se pohybuje mimo záběr radaru. Někoho, kdo tady zná každý kout, ale přitom sem nezapadá, je vlk samotář...“

„Nezapomínáte, že jsme na severovýchodě?“ uchechl se Grant. „Násilník, co sem nezapadá? To se pěkně zapotíme, než je prověříme všechny.“

Heck o případu přemýšlel i v policejní kantýně.

Byl čas oběda, takže uvnitř bylo našlapáno, na jídlo si zašli uniformovaní policisté i detektivové v civilu, dopravní strážníci i civilní administrativní pracovníci. Heck byl tady na severovýchodě teprve pátý týden a kromě Granta se s nikým nespřátelil, a tak seděl o samotě v rohu, popíjel čaj a doufal, že detektivové nakonec zadrženého propustí. Bohužel neměli žádné další podezřelé a Heck se zatím při vyšetřování nijak nevyznamenal, takže nemohl čekat, že místní detektivové budou jeho názorům přikládat váhu. Sice zdvořile uznávali, že je z oddělení sériových zločinů, ale nedělalo to na ně bůhvíjaký dojem – a Heck to svým způsobem chápal. Oddělení sériových zločinů sice mělo dobrou pověst, ale sídlilo v Londýně, a ten spousta zdejších policajtů považovala za jiný svět. Mělo pravomoc posílat všem policejním sborům v Anglii a Walesu „konzultanty“, lidi jako Heck, kteří měli zkušenost s vyšetřováním rozmanitých sériových zločinů v různých prostředích, jenže mnoho policistů to považovalo spíš za nemístné vměšování než za pomoc.

„Bacha na mý hrance žvance,“ zaburácel za Heckem čísi hlas.

Těsně vedle něj někdo odtáhl od stolu židli, až zavržala po linoleu.

„Jé, pardon,“ omluvil se ten uniformovaný policista, protože zároveň brnkl Heckovi o loket a tomu vyšplíchl z hrnku čaj. Ale kdovíjak omluvně se netvářil.

Heck mu přikývnutím dal najevo, že se nic neděje.

Policista si přisedl ke dvěma kolegům, kteří měli stejně jako on tácy navršené jídlem. Těm dvěma bylo odhadem mezi pětadvaceti a třiceti, kdežto tenhle byl starší, pupkatější a působil tak trochu hrubiánsky: zploštělé čelo, rozplácly nos, široká ústa se zažloutlými křivými zuby. Když si sundal reflexní bundu a přehodil si ji přes opěradlo, odhalil soudkovitou postavu a rozbředlé chlupaté paže vyčuhující z ochranné vesty; když si sundal čepici, ukázalo se, že plešatí a řídké mastné vlasy si češe na přehazovačku. Hecka už si dál nevšímal, vyměnil si pár vtipků s kolegy a všichni tři se pustili do jídla.

Uniformovaní policisté mívají obvykle přestávky na jídlo v jinou dobu než zaměstnanci pracující od devíti do pěti, takže ta hlučná skupinka momentálně asi nepracovala na směny, ale přeřadili ji k jinému úkolu – nejspíš vypomáhala s operací Buldok. Heck se zas pohroužil do myšlenek, ale v takhle těsné blízkosti těch žvanilů se nemohl pořádně soustředit, protože ho jejich hovor rušil. Mluvili se silným místním přízvukem. Heck sám taky pocházel ze severu. Začínal v policejním sboru v Manchesteru a teprve později se přesunul k metropolitní policii v Londýně. V hlavním městě už sice žil patnáct let, ale stejně mu připadalo, že sever zná

v mnoha ohledech líp než jih, ačkoli „sever“ je široký pojem – a Sunderland je od Manchesteru pořádně daleko.

Polda, který do něj předtím drcnul, pořád něco mlel. Heck mu sotva rozuměl. „Jo, to teda jo. Divnějšího chlapa jsem snad v životě nepotkal.“

„Ernie Cooper, povídáš?“ zeptal se ho mladší kolega s rovnou blondátou ofinou.

„Jo. Je kapku cvok.“

„Tys dělal práci s veřejností na Wear Street, že jo?“ zeptal se druhý kolega, Asiat.

„Jo.“

„Tam to byla pěkná nuda, co?“

„Jeden by nečekal, že tam narazí na někoho jako Ernie Cooper,“ řekl starší polda. „Mrňavej rodinnej baráček. Zvenku vypadal jako sešlej brloh. Ale takový jsou tam všechny, to dá rozum. Ernie otevřel dveře – kalhoty od obleku, kravata, svetr. Jako by se chystal do kostela nebo tak.“

„Je mi jasný, kam míříš,“ ozval se blondák. „Jde o to, co má vevnitř, že jo?“

„Jo.“

„Já u něj byl loni. Ohlásil rozbitý okna. Malí haranti mu je rozmlátili šutrma.“

„Myslel jsem, že jde do práce,“ pokračoval starší policista. „A tak jsem se zeptal: ‚Jdu nevhod?‘ Ale on na to: ‚Ne, pojdte dál.‘ Tak jsem šel a jenom jsem čuměl.“

„Památník druhý světový, co?“ řekl blondák.

Heck nastražil uši.

„Jo,“ přitakal starší polda. „V životě jsem tolik věcí z války neviděl. A má to všechno dokonale uspořádaný. Dokonale naranžovaný. Jako by mu na tom fakt záleželo.“